

D85/04

13 maart 1985

ILLEGALE TURKSE POLITIEKE PARTIJEN-LINKS

In deze FOCUS wordt een overzicht gegeven van de linkse illegale politieke partijen in Turkije voorzover dezerzijds bekend. Deze partijen vallen, gelet op hun ontstaan en tradities, uiteen in twee hoofdgroepen. Allereerst de oude communistische partij van Turkije (TKP) en de partijen die daarvan zijn afgesplitst. Daarnaast zijn er de partijen, waarvan het ontstaan is terug te voeren op de bloeiperiode van de marxistische TIP, de Turkse Arbeiders Partij, en op de radicale studenten- en jongerenbeweging uit de zestiger jaren.

1 TÜRKIYE KOMÜNİST PARTISI (TKP)

vertaald: Turkse Communistische Partij;
opgericht te Baku (Sovjet-Unie) 10 september 1920;
de partij wordt geleid door secretaris-generaal Haijdar KUTLU.
(zijn echte naam is Nabi YAGCI)

De TKP kreeg spoedig na haar oprichting een zware klap, toen de leider van de partij, Mustafa SUPHI en 14 andere vooraanstaande leden bij hun terugkeer naar Turkije werden vermoord. Op 29 januari jl. werd op de plaats van het gebeuren, Trabzon aan de kust van de Zwarte Zee, door de TKP herdacht dat SUPHI c.s. 64 jaar geleden om het leven werden gebracht. Nadat de partij al in 1923 werd verboden zocht zij steun bij bevriende partijen in het Oostblok. Het hoofdkwartier van de TKP, toen o.l.v. Zeki BASTIMAR (schuilnaam Jacob DEMIR), werd gevestigd in Praag. In het begin van de zestiger jaren verplaatste de TKP haar zetel naar Oost-Berlijn. Dit gebeurde in een tijd waarin de grote stroom van Turkse werknemers naar de geïndustrialiseerde westerse landen op gang kwam, en had tot doel deze landgenoten beter te kunnen bereiken.

In de DDR heeft de TKP de beschikking over een eigen onderkomen en een op Turkije gerichte zender (Bizim Radyo). Er is nauw contact met de SED via de Abteilung fuer Internationale Verbindungen (AIV) o.l.v. Gunther Sieber, werkzaam onder het politieke toezicht van CC-secretaris Hermann Axen. Binnen de AIV bestaat er onder leiding van , een aparte sector voor "illegale" buitenlandse partijen, die zich in ballingschap bevinden. De partijen krijgen via die sector financiële ondersteuning, faciliteiten voor kaderscholing en communicatiemiddelen, zoals partijpublicaties en radio zenders. Zo wordt ook de uitgave van het in Oost-Berlijn gedrukte maandblad van de TKP, Atilim (Aanval), mogelijk gemaakt.

Na het vierde congres in 1932 hebben de TKP-leden tot de 100ste geboortedag van SUPHI in 1983 moeten wachten voor er weer een congres werd gehouden. Op dit vijfde congres, dat plaatsvond op het Griekse deel van Cyprus, werd Ismail BILEN, die reeds decennia zijn stempel op de TKP had gedrukt, tot voorzitter herkozen. Sinds het overlijden van BILEN op 18 november 1983 is secretaris-generaal KUTLU de sterke man binnen de partij. Van het CC-TKP maken o.a. deel uit: Nahit SARGIN, Mehmet KARACE, Kemal DAYSAL, Ferzo SOLT, Veysi SARISÖZEN en Alp OTMAN.

Uit haar geschriften en de uitzendingen van Bizim Radyo blijkt duidelijk dat de TKP zich opstelt als een zeer getrouw bondgenoot van de CPSU. De Sovjet-Unie is volgens de TKP de belangrijkste bondgenoot van het Turkse volk. Daarom pleit de partij voor economische, politieke en culturele banden met deze machtige "buurman" van Turkije. Dezelfde betrekkingen moeten worden aangeknoopt met andere socialistische landen en met de Arabische burenen. Vanzelfsprekend moet Turkije volgens de communisten uit de NAVO en moeten de buitenlandse steunpunten op Turks grondgebied verdwijnen.

De TKP wil de strijd steunen van de Turkse gastarbeiders en de Europese arbeidersklasse tegen het monopolie van een gemeenschappelijke macht (EG). Indien nodig zal revolutionaire gewelddadige actie ondernomen moeten worden tegen alle reactionaire gewelddadige acties van het imperialisme.

Vooraf het laatste half jaar streeft de TKP naar het bundelen van progressieve Turken en Turkse Koerden in de gemeenschappelijke strijd tegen de als fascistisch aangeduide junta. Het stijdplan van de TKP bestaat volgens KUTLU uit het verenigen van alle anti-dictatoriale krachten in hun strijd tegen de gemeenschappelijke vijand.

In dit licht moet ook de toetreding van de TKP gezien worden tot de Unie van Turkije en Koerdistans Links van Turkije ("Linkse Unie"), op 10 december 1984 (zie laatste hoofdstuk). De meest nauwe banden onderhoudt de TKP met de Turkse Arbeiders Partij (TIP, zie onder 2). Delegaties van beide partijen bevestigden eind december tijdens besprekingen nog eens de zeer hartelijke relatie tussen beide partijen. Verder zijn er de afgelopen maanden contacten geweest tussen de TKP en de Saoedische CP en de Griekse KKE-Ext. (de pro-Moskou Griekse CP).

TÜRKIYE KOMÜNİST PARTİSİ-BİRLİK (TKB-B)
vertaald: Turkse Communistische Partij-Eenheid;
opgericht begin 1980.

De TKP-B is te beschouwen als een Koerdische communistische partij. Een aantal, hoofdzakelijk Koerdische, leden van de TKP besloot begin 1980 een congres te organiseren en een nieuwe partij op te richten uit ongenoegen over de houding van de TKP inzake de kwestie Koerdistan. De communistische beweging in Turkije was volgens hen door nationalisme en chauvinisme beïnvloed en berokkende schade aan de Koerdische zaak. De TKP-B werpt zich in haar geschriften op als een warm pleitbezorger voor een zelfstandige Koerdische staat.

De TKP-B noemt zich de "enige ware" communistische partij van Turkije en accepteert de leidende rol van de CPSU. De partij ziet het als een belangrijke taak te strijden tegen de monopolistische maatschappijvorm van de Europese landen waar Turkse arbeiders wonen en werken. Deze strijd moet worden gevoerd zij aan zij met de arbeidersklassen in die landen. Pogingen tot integratie van Turkse werknemers in de westerse samenleving worden afgewezen, omdat deze arbeiders t.z.t. terug zouden moeten keren om in Turkije een socialistische maatschappij op te bouwen.

De TKP-B geeft sinds mei 1981 een blad uit onder de titel "Avrupa 'da işçi gercegi" (Arbeiderswaarheid in Europa). De partij treedt in West-Europa ook in de openbaarheid onder de naam van dit blad.

TÜRKIYE KOMÜNİST PARTISI-LENİNİST (TKP-L)

vertaald: Turkse Communistische Partij-Leninistisch;
opgericht ca. 1979;
de partij wordt geleid door R. YÜRÜKOGLU.

De "Leninisten" splitsen zich af van de TKP n.a.v. een discussie over een door YÜRÜKOGLU geschreven boek "Turkije-de zwakke schakel in het imperialisme". De groep trad begin 1979 in de openbaarheid en werd aanvankelijk aangeduid als "Londense Fractie" of "İşçinin-Sesi-groep". Sinds hun eerste conferentie in 1980 wordt de naam TKP-L gebruikt. De bakermat van de partij ligt in Londen, bij leden van de ITIB (Unie van Turkse Progressieven), de Britse tak van de TKP. De TKP-L beschouwt de communistische beweging als haar beweging, de communistische partij van Turkije als haar partij en benadrukt de noodzaak van de wereldrevolutie. Zij accepteert daarbij niet een leidende rol van de CPSU. Alle communistische partijen zijn gelijk volgens de TKP-L, die zich een voorstander toont van een open discussie, zowel in de partij, als op het internationale vlak. In dat opzicht vertoonde zij overeenkomst met Eurocommunistische partijen. Het partijblad "İşçinin Sesi" (Arbeidersstemmen) verschijnt iedere twee weken.

2 TÜRKIYE İŞÇİ PARTISI (TIP)

vertaald: Turkse Arbeiders Partij;
opgericht op 13 februari 1961;
de partij wordt geleid door mevr. Behice BORAN.

Door de nieuwe grondwet van 1961 ontstond er in Turkije een grotere mate van politieke vrijheid. Professor Mehmet Ali AYBAR en een aantal geestverwanten uit de vakbeweging profiteerden van dit politieke klimaat door de eerste legale marxistische partij in Turkije op te richten: de TIP.

De partij wierp zich op als de verdediger van de arbeidersbelangen en slaagde er in 1961 in bij verkiezingen 15 zetels in het parlement te halen. Daarmee was de TIP de belangrijkste marxistische communistische partij na de staatsgreep van 1960, doch zij slaagde er niet in de massa achter zich te krijgen. De gematigde koers van de partij riep verzet op bij groepen jongeren en studenten, die een radicalere weg naar de revolutie voorstonden. De jeugdorganisatie van de TIP, het Verbond van Opinie Clubs, FKF (Fikir Kulupleri Federasyonu) werd door deze radicale partijleden overgenomen en heette sedert het einde van de jaren 60 Dev. Genç (Revolutionaire Jongeren, zie P.6) In de TIP waren ook veel Koerdische intellectuelen actief. Vandaar dat deze partij op dat moment als enige in Turkije belangstelling toonde voor de problemen in de Koerdische provincies. Op het 4e partijcongres in 1970 werd zelfs een resolutie aangenomen, waarin voor het eerst het bestaan van een Koerdisch volk in Oost-Turkije uitdrukkelijk werd genoemd, de nationale onderdrukking van de Koerden aan de kaak werd gesteld en het beleid van vorige regeringen in dezen werd veroordeeld. De revolutie leidde tot een storm van verontwaardigde reacties in Turkije, waar openlijk de vrees

voor een Koerdisch-communistische coalitie werd uitgesproken. De TIP verloor veel sympathie en werd na de staatsgreep van 1971 verboden. Nadat de militairen weer hadden plaatsgemaakt voor een burgerregering werd de TIP op 30 april 1975 heropgericht. Door interne tegenstellingen verwierf de partij slechts een fractie van de aanhang die zij had voor de coup. Na de staatsgreep van 1980 zette de TIP vanuit het buitenland haar activiteiten voort. Voorzitter Behice BORAN weigerde naar Turkije terug te keren om voor de rechter te verschijnen en verloor daarom haar staatsburgerschap.

De 75-jarige partijleidster vestigde zich in België. Zij vertoefde de afgelopen jaren ook regelmatig in het Oostblok, waar zij namens de TIP nauwe banden aanknoopte met de TKP. Delegaties van beide partijen hebben eind vorig jaar nog uitgebreid met elkaar gesproken over hun verzet tegen de Turkse junta.

Ook de TIP is voorstander van een bundeling van het linkse verzet tegen het bewind in Ankara en heeft zich daarom aangesloten bij de zgn. Linkse Unie. De partij toont zich verder nog steeds een warm pleitbezorgster voor de Koerdische zaak.

Het lijkt erop dat de TIP, althans wat er van over is gebleven, zich heeft gemaakt tot een verlengstuk van de TKP en tot taak heeft de standpunten van deze op Moskou gerichte communistische partij een bredere verspreiding te geven.

TÜRKIYE DEVRIMCI GENÇLIK FEDERASYONU (DEV. GENÇ)

vertaald: Federatie van Revolutionaire Jeugd in Turkije;
opgericht in 1969.

In de eerste helft van de zestiger jaren organiseerden Turkse studenten die over politiek wilden discussieren zich in zgn. "ideeen-Clubs" (Fikir Klubü). In 1968 bundelden deze clubs zich tot een aan de TIP gelieerde federatie, de Fikir Kulüpleri Federasyonu (FKF). Een toenemende radicalisering van de studenten- en jongerenbeweging leidde er in 1969 toe, dat de federatie werd omgevormd tot een organisatie die onder de naam Dev. Genç de "strijd tegen imperialisme en feodalisme en de verspreiding van socialistische denkbeelden onder jongeren" na ging streven. Binnen Dev. Genç bestonden vanaf het begin grote verschillen van mening over de te volgen weg. Dit leidde tot het ontstaan van talrijke suborganisaties en afsplitsingen. Gewelddadige organisaties als het THKO en het THKC (zie later) zijn voortgekomen uit Dev. Genç. Vanwege deze zeer radicale elementen, werd Dev. Genç. op 27 april 1972 door de militairen verboden. De autoriteiten stonden echter later een officiële heroprichting toe onder de naam Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu (Federatie van Revolutionaire Jeugd Verenigingen) Deze organisatie werd in de daaropvolgende jaren meegesleept in de gewelddadige strijd tussen links en rechts aan de Turkse universiteiten. In 1977 of 1978 werd Dev. Genç opgesplitst in Dev. Yol en Dev. Sol (zie P.8)

Organisaties, ontstaan uit Dev. Genç;

1. TÜRKIYE KOMÜNİST PARTISI-MARKSIST-LENİNİST (TKP-ML)
vertaald: Turkse Communistische Partij-Marxistisch-Leninistisch.

Binnen Dev. Genç bevonden zich talrijke groeperingen, die zich meestal rond een tijdschrift verenigden. Een groep maoïsten rond het blad Proleter. Devrimci Aydınlik (Proletarische Revolutionaire Verlichting, DPA), viel in het begin van de zeventiger jaren uiteen in een Turkse Arbeiders en Boeren Partij, T(I)IKP, (zie P.7) en de TKP-ML.

De TKP-ML trad vooral naar buiten via haar frontorganisatie TIKKO (Türkiye İşçi Köylü Kurtuluş Ordusu, het Boeren en Arbeiders Bevrijdings Leger). Het TIKKO werkte voor de staatsgreep volgens de politieke lijn van de plattelandsguerilla naar Chinees-Vietnamees model, waarbij gestreefd werd naar de vorming van "rode gebieden", van waaruit de revolutie verder verspreid zou moeten worden. TIKKO-leider Ibrahim KAYPAKKAYA stierf in 1973 in de gevangenis te Diyarbakir. Momenteel staan in Turkije nog talrijke TIKKO-leden terecht, die zich moeten verantwoorden voor gewelddadige activiteiten in de zeventiger jaren.

Het ingrijpen van de Turkse militairen in de periode 1971-1973 bracht een zware slag toe aan de TKP-ML/TIKKO. nadat de militairen in de kazernes waren teruggekeerd, hergroepeerde de partijaanhang zich, die vooral te vinden was op het arme platteland in Oost-Turkije.

In 1976 viel de organisatie uiteen in twee delen:
-de TKP-ML/TIKKO, dat zich naar haar tijdschrift ook wel Partizan noemde
-de TKP-ML/HAREKETI (Beweging), naar haar orgaan ook wel Devrimci Hakin Birliđi (Revolutionaire Eenheids Beweging) genoemd.

TKP-ML/TIKKO of Partizan was voorstander van de plattelandsguerilla. Leden die een stadsguerilla voorstonden verenigden zich in een nieuwe organisatie, PARTIZANIN YOLU.

Een aantal leden van Partizanin Yolu richtte vervolgens de TKIH op: Türkiye Komünist İşçi Hareketi (Turks Communistische Arbeiders Beweging). Op 16 oktober vorig jaar werden 13 militante leden van deze organisatie in Turkije gearresteerd, waaruit blijkt dat de TKIH nog steeds actief is. Van de andere TKP-ML organisaties is het niet waarschijnlijk dat ze momenteel nog in Turkije zelf opereren. Namen als TIKKO en Partizan duiken echter in West-Europa nog regelmatig op bij manifestaties en protestacties tegen het bewind in Ankara. Een organisatie waarover weinig bekend is, maar die mogelijk ook een afsplitsing is van de TKP-ML, is tenslotte de MARKSIST-LENİNİST SİLAHLI PROPAGANDA BİRLİĐİ (MLSPB, de Marxistisch-Leninistische Gewapende Propaganda Eenheid). In Turkije zijn onlangs 114 leden van deze organisatie wegens het plegen van gewelddadige acties berecht.

2. TÜRKIYE (İHTILALCI) İŞÇİ KÖYLÜ PARTİSİ (T(I)IKP)

vertaald: Turkse (Revolutionaire) Boeren en Arbeiders Partij;
leider van de partij is Dogu PERİNCEK.

De maoïsten rond het Dev. Genç-blad Proleter Devrinci Aydınlık splitsten zich rond 1970 zoals hierboven reeds is gemeld, op in de TKP-ML en de TIKP. Deze laatste organisatie richtte zich op de boerenbevolking en steunde hun strijd tegen grootgrondbezitters. Na een periode in de illegaliteit, werd de partij op 28 januari 1978 als een legale partij erkend. Het woord "revolutionair" werd uit de naam geschrapt en als TIKP wisten PERİNCEK c.s. naar schatting 10.000 aanhangers te verwerven. Hun einddoel was een klassenloze maatschappij, die bereikt moest worden via de oprichting van een wereldwijd volksfront tegen de wereldmachten, i.h.b. tegen gevaarlijkste vijand, het "Sovjetrussische sociaal-imperialisme". Naast haar felle anti-Sovjetstandpunten viel de TIKP vooral op door haar afkeer van geweld.

PERİNCEK en 14 andere vooraanstaande leden van zijn partij werden na de coup van 1980 gearresteerd. De rechtzaak tegen de TIKP-leden sleept zich nog steeds voort. Eind vorig jaar heeft een militair hooggerechtshof de vonnissen tegen deze mensen nietig verklaard, waardoor nu het wachten is op een nieuwe rechtzaak.

Aanhangers van de TIKP treden ook wel op onder de naam van een van de twee partijbladen: Aydınlık en Halkın Sesi. In Turkije ontplooit de TIKP momenteel geen activiteiten meer, doch in West-Europa treden sporadisch nog sympathisanten van de partij in het voetlicht.

3. TÜRKIYE HALK KURTULUS ORDUSU (THKO)

vertaald: Turks Volks Bevrijdingsleger;
opgericht in 1971.

Het THKO was een op Albanie gerichte guerilla-groepering die de revolutie op gewelddadige wijze wilde verwezenlijken. De groep pleegde talrijke moorden, ontvoeringen en bankovervallen. In West-Europa werd de visie van de THKO uitgedragen door aanhangers die zich tooiden met de naam Halkın Kurtuluşu, naar het gelijknamige Partijblad. Andere aanhangers van het THKO noemden zich Halkın Yolu (Weg van het Volk)

In 1978 wijzigde het THKO zijn naam in:
TÜRKIYE DEVRİMCI KOMÜNİST PARTİSİ (TDKP)

vertaald: Revolutionaire Communistische Partij van Turkije.

De TDKP keert zich zowel tegen het kapitalisme en imperialisme van de VS als tegen het "socialistisch-imperialisme" van China en de Sovjet-Unie. Alleen het socialistische Albanie heeft de marxistisch-leninistische theorie op voortreffelijke wijze in praktijk gebracht, aldus de TDKP. De partij zet zich fel af tegen de TKP en tegen Koerdische "sociaal-fascisten". Er bestaan nauwe banden tussen de TDKP en de West-Duitse KPD-ML.

In Nederland worden de standpunten naar buiten gebracht onder de oude naam Halkın Kurtuluşu.

4. TÜRKIYE HALK KURTULUS PARTISI-CEPHECILER (THKP-C)
vertaald: Turkse Volks Bevrijdings Partij - Front;
opgericht in 1971.

Deze marxistisch-leninistische groepering zag de stadsguerilla als de eerste fase van een algehele volksbevrijdingsoorlog. De organisatie bestond uit een partij en een front, dat ondergeschikt was aan de politieke leiding van de partij. De THKP-C pleegde talrijke gewelddadige aanslagen tijdens de bloedige periode, voor de coup van 1980. Nog steeds worden in Turkije voormalige leden van deze partij berecht en niet zelden horen zij de doodstraf tegen zich eisen. Buiten Turkije is nog een tweetal plintergroeperingen actief die voortgekomen zijn uit de THKP-C:

(a) KURTULUS, genoemd naar het THKP-C-blad Kurtulus (Bevrijding)

(b) ACILCILER.

Beide groeperingen maken deel uit van het in juni 1982 buiten Turkije opgerichte Verenigd Volksverzetsfront tegen het Fascisme (FKBDC).

5. TÜRKIYE EMEKCI PARTISI (TEP)
vertaald: Turkse Werklieden Partij;
opgericht 13 februari 1975;
de partij wordt geleid door Mihri BELLI.

TEP is een maoïstische partij, die zich in juni 1982 heeft aangesloten bij het FKBDC.

De opspitsing van Dev. Genc.

a. DEVİRİMCI YOL (DEV. YOL)
vertaald: Revolutionaire Weg;
opgericht 1978/1979.

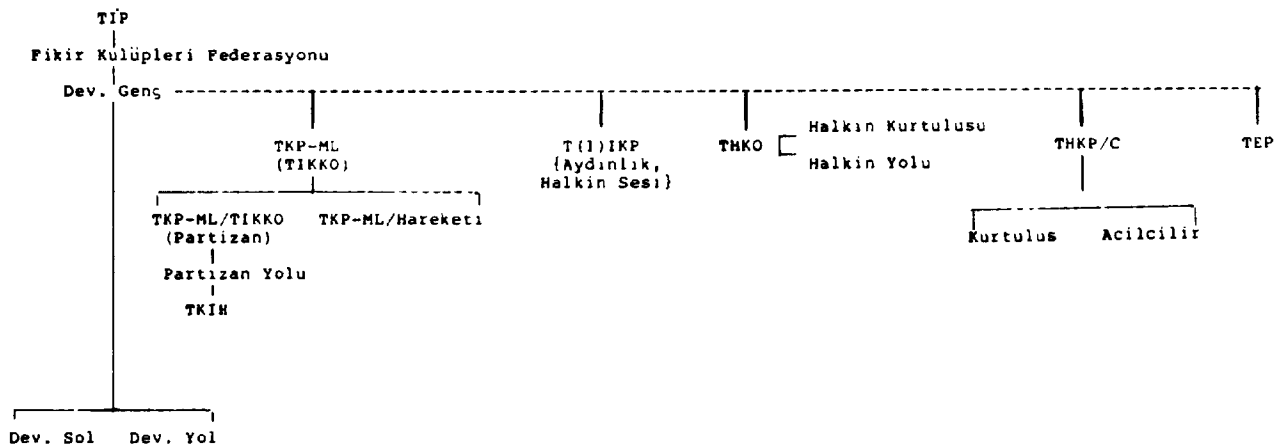
Dev. Yol groeide uit tot de grootste linkse jongerenorganisatie van Turkije en telde ten tijde van de staatsgreep in 1980 naar schatting 75.000 leden. Ongeveer 5000 van hen zijn sindsdien opgepakt en berecht op beschuldiging van het nastreven van een maatschappij waarin de ene sociale klasse de anderen overheerst (art. 141 en 142, zie laatste Focus in deze serie) De kern van de partij bevond zich in Ankara. Dev. Yol streeft een socialistische staatsvorm na, die bereikt moet worden via de weg der geleidelijkheid. Hoewel geweld niet onder alle omstandigheden wordt afgewezen, voert Dev. Yol voornamelijk in woord en geschrift en via demonstraties en geweldloze acties strijd tegen de door haar als fascistisch bestempelde Turkse junta. Dev. Yol heeft zich in juni 1982 aangesloten bij het FKBDC, het verenigd Volksverzetsfront tegen het Fascisme. In Nederland wordt de visie van Dev. Yol sinds de zomer van 1984 uitgedragen via het tijdschrift "Turkije Informatie", dat veel vertalingen bevat van Duitstalige publicatie.

Aanhangers van Dev. Yol in West-Europa gebruiken ook dikwijls de naam van het Turkse partijblad: Devrimci İşçi (Revolutionaire Arbeider). Er zijn geen bewijzen te vinden

voor de stelling dat Dev. Yol een trotskistische partij zou zijn.

b. DEVRIMCI SOL (DEV.SOL)
 vertaald: Revolutionair Links;
 opgericht 1978/1979.

Dev. Sol stelt zich veel militanter op dan Dev. Yol. Zij denkt dat haar socialistische idealen slechts via de gewapende revolutie zijn te realiseren. Voor de staatsgreep van 1980 kwam Dev. Sol, die kon rekenen op naar schatting 15.000 aanhangers, regelmatig in het nieuws door gewelddadige acties. De organisatie eiste o.a. de verantwoordelijkheid op voor de moorden op ex-premier ERIM en Istanboels hoofd van de politie . Na de coup hebben Dev. Sol-leden via bezettingen van een Turks consulaat, kantoren van Turkish Airlines en het Turks verkeersbureau in Amsterdam de aandacht gevestigd op de strijd tegen het bewind in Ankara. In Turkije zitten talloze Dev. Sol-aanhangers in de gevangenis. Een aantal van hen heeft midden vorig jaar d.m.v. een hongerstaking tevergeefs getracht een betere behandeling af te dwingen.

Andere linkse Turkse partijen.

Volgens het Yearbook On International Communist Affairs 1980 waren er in het jaar waarin de staatsgreep plaatsvond, zeker 50 linkse politieke organisaties actief in Turkije. De belangrijkste groeperingen zijn hierboven in twee blokken besproken, waarbij getracht is relaties en verbanden tussen de diverse partijen aan te duiden. Daarnaast bestaat er nog een aantal linkse partijen waarvan geen banden met andere politieke groeperingen zijn aan te tonen en waarover dikwijls ook maar zeer weinig bekend is. Hun bestaan is hoofdzakelijk duidelijk geworden, doordat zij zich aansloten bij de in 1982 en 1984 gevormde linkse verzetsfronten tegen de Turkse junta. Het gaat vooral om:

- SVP; zou volgens een bevriende relatie staan voor Socialistische Vaderlandse Partij (Sosyalist Vatan Partisi). Mogelijk betreft het hier de al in 1954 opgerichte Vatan Partisi (Vaderlandse Partij). De leider van deze VP, KIVILCIMLI, overleed in Joegoslavië. De partij werd verboden na de staatsgreep van 1971, maar op 21 januari 1975 heropgericht. De Vatan Partisi wordt bestempeld als communistisch.

- TSIP, de Turkiye Sosyalist Isçi Partisi (Turkse Socialistische Arbeiders Partij), is opgericht op 22 juni 1974, leider van de partij is Ahmet KACMAZ.

- TKEP is Turkiye Komünist Emekçi Partisi (Turkse Communistische Werklieden Partij) en wordt geleid door secretaris-generaal Teslim TORE.

De fronten waarin zij zich met andere partijen verbonden hebben zijn:

1. BIRKOM : opgericht in mei 1982 en bedoeld als een verzetsfront tegen het fascisme voor West-Europa. Birkom staat voor "Eenheidscomite". Aangesloten hebben zich Dev Yol, PKK (Koerden), TEP en SVP.

2. FKBDC : opgericht in juni 1982. De letters staan voor Turks Verenigd Volksverzetsfront tegen het Fascisme. Aangesloten hebben zich: Dev. Yol, PKK, TEP, SVP, TKEP, İscinin Sesi (NB zie TKP-L), Dev. Savas (onbekend) en Acilciler (NB. zie THKP-C)

3. LINKSE UNIE ofwel "Unie van Turkije en van Koerdistans Links van Turkije: opgericht buiten Turkije december 1984. Aangesloten hebben zich TKP, TIP, TSIP, TKEP, PKK en TKSP (Koerden).

Het is niet zeker of Birkom en FKBDC als organisaties momenteel nog bestaan. De Linkse Unie staat nog in de kinderschoenen, zodat het niet duidelijk is of zij een machtsfactor van betekenis zal gaan vormen in het linkse verzet tegen de Turkse junta.